

Чекання

Борис Олійник

Десь він згубивсь у степах,
у вселенській завії.
Так от... пішов.
І по ньому – лиш вітер і сніг.
...Жінка скрадливо
ховає сльозину за вію.
Спиться законному.
Діти літають вві сні.

Так і тоді завірюха
крутила вороже...
Журно обняв:
“Ти ж чекай, – обіцяв, – повернись”.
Ще й під вінцем завмирало під серцем:
“А може?..”
Суджений нелюб
кусав насторожено вус.
Роки миналися.
Діти та будні обсіли.
Все ніби втихло. Спливло.
Увійшло в береги.
Тільки ж, бува, щось
заторгає двері у сніи, –
Скинеться чайкою,
а за дверима – сніги...

Весни дарують
жіноцтву манливі замрії.
Будять притайне,
на грудях хвилюючи шовк.
Тільки вона
– понад весни – чекає завію
З білих снігів,
у які він востаннє пішов...